

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **EURO CODEX s. r. o.**, se sídlem Uzbecká 566/26, Brno, zastoupen JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2016, č. j. 62 Af 14/2015 - 82,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dodatečnými platebními výměry ze dne 8. 4. 2014, č. j. 1595769/14/3004-24802-702331, č. j. 1596217/14/3004-24802-702331, a č. j. 1596494/14/3004-24802-702331 (dále jen „dodatečné platební výměry“) doměřil Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno IV (dále jen „správce daně“) žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2012 a 1. a 2. čtvrtletí roku 2013 v celkové výši 1 300 702 Kč a stanovil penále v celkové výši 260 139 Kč. Podle správce daně nebylo prokázáno naplnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu dle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

[2] Žalobce podal proti uvedeným rozhodnutím odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 12. 2014, č. j. 32527/14/5200-20446-711513 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“) snížil doměřovanou daňovou povinnost na částku 1 080 105 Kč a penále na částku 216 020 Kč. V ostatním ponechal výroky dodatečných platebních výměrů beze změny.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který žalobu zamítl výše rekapitulovaným rozsudkem. Soud vyslovil souhlas se závěry správních orgánů. Žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal splnění podmínek dle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný pochybil, pokud odmítl provést výslechy stěžovatelem navržených svědků.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel je názoru, že v daňovém řízení prokázal veškeré skutečnosti podmiňující osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu (předložil správci daně písemné smlouvy, faktury a předávací protokoly). V rámci odvolacího řízení pak navrhl výslech svědků, ty však žalovaný neprovedl. Předmětné svědecké výpovědi měly potenciál prokázat dodání zboží na Kypr a žalovaný proto pochybil, pokud je neprovedl. Dále brojil proti závěrům krajského soudu stran neunesení důkazního břemene stěžovatelem. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a neshledává jej nezákonným. Soud se vypořádal se všemi námitkami. Podle žalovaného stěžovatel neunesl své důkazní břemeno a neprokázal oprávněnost jím uplatněného osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu. Dokazování nebylo dle názoru žalovaného zatíženo žádnou vadou. Neprovedení navrhovaného výslechu svědků bylo řádně odůvodněno. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z obsahu správního spisu plyne, že správce daně zahájil u stěžovatele dne 4. 12. 2013 daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2012 a 1. a 2. čtvrtletí roku 2013 (viz protokol č. j. 3172309/13/3004-05402-707736). V průběhu daňové kontroly správci daně vznikly pochybnosti ohledně oprávněnosti stěžovatelem uplatněného nároku na osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 zákona o dani z přidané hodnoty. Jednalo se o tři obchodní transakce pro kyperskou společnost TUTTEQUELLE LTD, DIČ:CY10307463U (dále jen „TUTTEQUELLE“), a to prodej vozu Ferrari 458 EX TARGA EC438YS, VIN: X, za cenu 3 554 600 Kč (dále též „Ferrari 1“), vozu Ferrari F458 Challenge EC438YS, VIN: X, za cenu 2 599 923 Kč (dále též „Ferrari 2“) a přívěsu značky Turatello 10026, VIN: X, za cenu 208 560 Kč (dále též „přívěs“). Stěžovatel v rámci daňové kontroly poskytl správci daně e-mailem kopie faktur za koupi vozů Ferrari a přívěsu, kopie technické dokumentace k automobilům a přívěsu (vyhotovené v italském jazyce), kopie předávacích protokolů a kopie faktur týkajících se prodeje Ferrari 1, Ferrari 2 a přívěsu (faktura č. 2012/001 vystavená dne 16. 7. 2012, faktura č. 2013/001 vystavená dne 14. 3. 2013 a faktura č. 2013/002 vystavená dne 22. 5. 2013). Stěžovatel dále doložil kopie výpisů z bankovních účtů a kopie dohod o převzetí závazků, podle nichž Patrick Gehlfuss (jediný jednatel a společník stěžovatele) půjčil stěžovateli částky 140 000 EUR, 101 500 EUR a 8 000 EUR. Smluvní strany

pokračování

se dohodly, že společnost TUTTEQUELLE převezme závazky stěžovatele vůči Patricku Gehlfussovi. Podle dalších dohod měl A. B. půjčit Patricku Gehlfussovi částky 140 000 EUR, 101 500 EUR a 8 000 EUR a Patrick Gehlfuss měl obdržet shodné částky od společnosti TUTTEQUELLE. Smluvní strany se dohodly, že společnost TUTTEQUELLE převezme závazky Patricka Gehlfusse k A. B. Při ústním jednání dne 22. 1. 2014 správce daně sdělil stěžovateli, resp. jeho zmocněnci, že některé z předložených kopií jsou nečitelné, a požádal jej o poskytnutí originálů těchto písemností a jejich přeložení do českého jazyka. Zmocněnec stěžovatele uvedl, že překlad je schopen zajistit sám; originály daných listin ovšem zřejmě nebude možné správci daně předložit (protokol č. j. 322527/14/3004-05402-707736). V průběhu dalšího ústního jednání zmocněnec stěžovatele uvedl, že žádné další důkazní prostředky stěžovatel předložit nemůže (viz protokol ze dne 6. 2. 2014, č. j. 603473/14/3004-05402-707736). Z uskutečněné mezinárodní výměny informací č. j. 2987197/13, týkající se vozů Ferrari 1 a Ferrari 2 (nikoliv přívěsu), správce daně zjistil, že společnost TUTTEQUELLE ve svých daňových přiznáních nevykázala pořízení těchto automobilů. Dále z předmětné výměny informací vyplynulo, že vozidla nikdy nedorazila na Kypr a obchodní společnost TUTTEQUELLE byla k dani z přidané hodnoty registrována pouze od 26. 6. 2012 do 30. 9. 2012 (tj. pouze v době dodání vozu Ferrari 1). Správce daně daňovou kontrolu uzavřel s tím, že stěžovatel neprokázal faktické dodání automobilů a přívěsu na Kypr, čímž nesplnil podmínky dle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Předmětná plnění tak byla posouzena jako tuzemská zdanitelná plnění s povinností priznat daň na výstupu (§ 13 zákona o dani z přidané hodnoty). Správce daně proto dodatečnými platebními výměry doměřil stěžovateli daň z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období a stanovil mu povinnost uhradit související penále.

[9] Stěžovatel se proti dodatečným platebním výměrům odvolal. V průběhu odvolacího řízení správní orgán z registru silničních vozidel zjistil, že Ferrari 1 bylo stěžovatelem provozováno a vlastněno ode dne 29. 11. 2010. Dne 14. 1. 2013 (tj. po datu tvrzeného dodání tohoto vozu na Kypr) stěžovatel požádal o provedení změny vlastníka, převod na fyzickou osobu, pana Patricka Gehlfusse. Současně pan Gehlfuss požádal, aby Ferrari 1 bylo vzato do evidence silničních vozidel. Dne 21. 1. 2013 bylo Ferrari 1 převedeno na pana Gehlfusse. Následně dne 30. 1. 2013 pan Gehlfuss požádal o změnu zápisu údajů v registru silničních vozidel, a to z důvodu plánovaného vývozu Ferrari 1 do zahraničí. Současně bylo ve vztahu k vozu Ferrari 1 zjištěno, že byla podána přihláška k registraci do registru silničních vozidel, kterou podal pan R. P., bytem X 19, X. Dne 1. 2. 2013 bylo Ferrari 1 odhlášeno do ciziny, vlastníkem se stal pan P. Z údajů registru vozidel bylo dále zjištěno, že přívěs je od 1. 3. 2013 provozován panem Patrickem Gehlfusem a nebyl dle registru vyvezen do zahraničí. Ferrari 2 není určeno k provozu na pozemních komunikacích a není proto v registru evidováno.

[10] V rámci odvolacího řízení stěžovatel podáním ze dne 29. 10. 2014 navrhl výslech dvou svědků – pana A. B., bytem X 2, X a paní V. T., adresa pro doručování X, X. Tento návrh odůvodnil stěžovatel tím, že pan B. půjčil panu Gehlfussovi finanční prostředky na koupi vozů, které následně pan Gehlfuss půjčil stěžovateli. Pan B. poté domluvil prodej vozů obchodní společnosti TUTTEQUELLE, zajistil jejich dopravu na Kypr a účastnil se jejich předání. Paní T. přebírala veškeré zboží na Kypru a podepsala předávací protokoly, neboť je zmocněnkyní společnosti ANOMIS MANAGEMENT LTD, která zastupovala společnost TUTTEQUELLE.

[11] Žalovaný neprovedl výslechy stěžovatelem navržených svědků a po vyhodnocení zjištěných skutečností přisvědčil názoru správce daně, že stěžovatel neprokázal, že předmětné automobily a přívěs byly přepraveny z tuzemska do jiného členského státu a byly dodány osobě registrované k dani v jiném členském státě. Z důvodu nesprávného postupu při výpočtu doměřované daňové povinnosti žalovaný rozhodnutím o odvolání snížil doměřovanou daň a penále, v ostatním ponechal výroky dodatečných platebních výměrů beze změny.

[12] Pro nyní posuzovanou věc je stěžejní zodpovězení otázky, zda stěžovatel prokázal oprávněnost jím uplatněného nároku na osvobození od daně s nárokem na odpočet daně při dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

[13] Podle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty platí: „*Dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.*“ Odstavec 5 citovaného ustanovení pak stanoví: „*Dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.*“

[14] Předmětná právní úprava má svůj předobraz v čl. 138 a 139 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Pro interpretaci pojmu intrakomunitární dodání, tj. dodání do jiného členského státu, je třeba využít mimo jiné i judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Stěžejním rozhodnutím je v této souvislosti rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 9. 2007 ve věci C-409/04 Teleos plc a další, Sb. rozh. s. I-07797. Z tohoto rozsudku plyne, že aby byla transakce kvalifikována jako dodání zboží uvnitř Unie, musí dojít jednak k převedení práva nakládat jako vlastník s určitým hmotným majetkem, a jednak k odeslání nebo přepravě zboží prodávajícím nebo samotným pořizovatelem, nebo jejich jménem, do jiného členského státu, než ze kterého je zboží odesíláno. Základním znakem operace uvnitř Unie je totiž fyzický pohyb zboží z členského státu při dodání do jiného členského státu, tedy jeho skutečné přemístění mezi členskými státy (srov. zejména body 40 až 42 rozsudku). Dále lze poukázat na rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 9. 2012, Vogtländische Straßen-, Tiefund Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch, C-587/10, bod 29, v němž se uvádí, že od daně z přidané hodnoty je osvobozeno „*dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno prodávajícím nebo na jeho účet, popřípadě pořizovatelem nebo na jeho účet, mimo území členského státu, avšak uvnitř Unie, a skutečně pro jinou osobu povinnou k dani nebo právnickou osobu nepovinnou k dani, která jedná jako taková, v jiném členském státě než v tom, kde se přeprava nebo odeslání zboží začaly uskutečňovat.*“ (srov. i rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 12. 2010, R., C-285/09, bod 40).

[15] Výkladem podmínek nutných k přiznání předmětného osvobození se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 45, uvedl, že aby si daňový subjekt mohl „*uplatnit nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty v souladu s § 64 zákona o DPH, musí být kumulativně splněny tři podmínky. Zboží musí být dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě, zboží musí být odesláno (přepraveno) do jiného členského státu a přeprava zboží musí být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou.*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014 - 49, či ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015 - 30).

[16] Výše uvedené závěry potvrzuje i odborná literatura, srov. např. Milena Drábová, Olga Holubová, Milan Tomíček. *Zákon o dani z přidané hodnoty*. Komentář., 6. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2015, komentář k § 64 zákona o dani z přidané hodnoty. V tomto komentáři se mj. uvádí, že „*Aby plátcem mohl osvobodit od daně zboží dodané do jiného členského státu, musí být dle tohoto ustanovení splněny tři základní podmínky. Zboží musí být dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě, zboží musí být odesláno či přepraveno do jiného členského státu a doprava musí být zajištěna plátcem nebo pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou.*“

[17] Prokázání podmínek pro osvobození při dodání zboží do jiného členského státu leží na daňovém subjektu, resp. plátcem daně, který podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět ve svých daňových tvrzeních a dalších podáních. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na již výše citovaný rozsudek ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 45, který uvádí,

pokračování

že: „Naplnění zmíněných podmínek vyplývajících z § 64 zákona o DPH je v souladu s § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, povinna prokázat osoba povinná k dani (plátce).“ Shodně i výše zmiňovaný komentář k zákonu o dani z přidané hodnoty: „Splnění všech tří podmínek, a tím i existenci nároku na odpočet daně, je povinen prokázat plátce daně.“ K unesení tohoto důkazního břemene ovšem nemusí stačit předložení formálně bezvadných účetních či jiných dokladů. Daňový subjekt je povinen prokázat, že skutečně došlo ke splnění podmínek daných ustanovením § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, Sb. NSS 2172/2011: „Prokazuje-li daňový subjekt nárok na osvobození od DPH formálně bezvadnými písemnými prohlášeními a daňovými doklady, ale zároveň existují pochybnosti o faktickém stavu, je součástí důkazního břemene daňového subjektu prokázat existenci podmínek, za nichž dochází ke osvobození zdanitelného plnění od DPH (obdobně ve vztahu k odpočtu DPH srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, www.nssoud.cz). Doklady o uskutečnění zdanitelného plnění, byť se všemi zákonnými náležitostmi, nemohou být proto podkladem pro uznání nároku na osvobození od DPH, není-li současně prokázáno, že k uskutečnění podmínek podmiňujících osvobození zdanitelného plnění od daně z přidané hodnoty fakticky došlo.“

[18] Nejvyšší správní soud plně souhlasí se správními orgány a krajským soudem v tom, že v daném případě existovaly odůvodněné pochybnosti ohledně faktického splnění podmínek stanovených § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. V rámci daňového řízení bylo totiž mj. zjištěno, že příjemce zboží, společnost TUTTEQUELLE, ve svých daňových příznáních neuvedla pořízení žádného z vozů Ferrari, tyto vozy nedorazily na Kypr a společnost TUTTEQUELLE nebyla v době dodání vozu Ferrari 2 a přívěsu registrována k dani z přidané hodnoty. Dále bylo ve vztahu k vozu Ferrari 1 zjištěno, že po datu jeho údajného dodání na Kypr došlo k jeho převedení na pana Gehlfusse a následně na pana P. do Německa. Přívěs pak dle registru vozidel provozuje pan Gehlfuss, nikoliv stěžovatel, a tento nebyl přeregistrován do zahraničí. Nelze přehlédnout ani to, že z vyjádření stěžovatele zaznamenaného v protokolu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 322527/14/3004-05402-707736, resp. z jeho daňových příznání k dani z přidané hodnoty, plyne, že stěžovatel dlouhodobě nevykazuje žádnou ekonomickou činnost a podává nulová daňová příznání. Z důvodu existence těchto pochybností byl stěžovatel ve smyslu výše uvedené judikatury povinen prokázat faktické splnění podmínek § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

[19] V nyní posuzovaném případě bylo předmětem sporu naplnění druhé podmínky, tedy zda bylo zboží (Ferrari 1, Ferrari 2 a přívěs) dodáno do jiného členského státu (na Kypr) ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že faktické dodání zboží na Kypr prokázal předložením předávacích protokolů, faktur a smluv o převzetí závazku. Nejvyšší správní soud stěžovatelem předložené důkazní prostředky (ve shodě s žalovaným a krajským soudem) nepovažuje za dostatečné k prokázání, že předmětné zboží bylo fakticky dodáno do jiného členského státu. Zdejší soud předně uvádí, že veškeré důkazní prostředky předložené stěžovatelem byly pouhými kopiemi. Stěžovatel ani přes výzvu správce daně dané listiny neposkytl v originálu. Samotné faktury, ač formálně bezchybné, pak neosvědčují faktické přemístění zboží na Kypr. To stejné platí i pro dohody o převzetí závazku, související výpisy z bankovních účtů, faktury přijaté za koupi daného zboží a technické dokumenty ohledně vozidel a přívěsu (z nichž nadto některé byly správci daně poskytnuty v nečitelné podobě a v italském jazyce). Jedinými důkazními prostředky majícími vztah k dodání zboží na Kypr jsou kopie předávacích protokolů. Předmětné protokoly jsou psány pouze v českém jazyce (ač by bylo možné očekávat, že budou obsahovat i cizojazyčnou část pro kyperskou stranu) a obsahují pouze stručné sdělení o potvrzení převzetí jednotlivých vozů a přívěsu. Dále jsou na nich uvedeny údaje týkající se stěžovatele, jméno a podpis pana Patricka Gehlfusse. Na straně přebírajícího je uvedena obchodní firma a adresa společnosti TUTTEQUELLE, kulaté razítko obsahující označení „TUTTEQUELLE LTD“ a „CYPRUS“ a paraafa, ze které nelze seznat, jaká osoba protokol podepsala a jaký je její vztah ke společnosti TUTTEQUELLE. Kopie předávacích

protokolů tudíž nelze dle názoru zdejšího soudu považovat za relevantní podklad prokazující dodání zboží na Kypr. V nyní projednávané věci bylo nadto s ohledem na tvrzení stěžovatele možno předpokládat, že bude disponovat množstvím důkazních prostředků osvědčujících faktické uskutečnění dodání zboží na Kypr. Dle tvrzení stěžovatele totiž došlo ke třem samostatným dovozům dvou aut Ferrari (jedno z těchto bylo nadto určené pouze pro uzavřené závodní dráhy) a jednoho přívěsu na Kypr, tj. na místo oddělené od pevniny mořem. S ohledem na přepravu takto drahého zboží (v hodnotě přesahující 6 milionů Kč) lze předpokládat, že stěžovatel mohl předložit řadu důkazních prostředků (např. doklady o trajektové dopravě, o sjednání pojištění a podmínkách přepravy, resp. o úpravě odpovědnosti apod.). Stěžovatel ovšem ani po opakovaných výzvách správce daně žádné takové dokumenty nepředložil a při ústním jednání dne 6. 2. 2014 uvedl, že žádné další důkazní prostředky předložit nemůže (viz protokol č. j. 603473/14/3004-05402-707736). S ohledem na výše uvedené nelze správním orgánům vytýkat, že dospěly k závěru, že stěžovatel neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na osvobození od daně s nárokem na odpočet daně ve smyslu výše citované právní úpravy a judikatury.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani stížní námitky vytýkající žalovanému, že nevyslechl pana A. B. a paní V. T. Předně zdejší soud konstatuje, že není povinností správního orgánu vyhovět všem důkazním návrhům účastníka řízení. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu není nutné navržený důkaz provést „*jestliže skutečnost, ke jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobit ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je odůvodněně nadbytečný, jelikož skutečnost, ke níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (sp. zn. I. ÚS 733/01, III. ÚS 569/03, IV. ÚS 570/03, II. ÚS 418/03), přičemž rozsah dokazování je z jiných důkazních pramenů dostatečný pro to, aby bylo možno náležitě zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu, jako tomu bylo v dané věci*“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. I. ÚS 972/09). Neprovedení důkazu je nicméně v každém případě třeba řádně odůvodnit (nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 2067/14). Žalovaný neprovedení výsledků podrobně, obsáhle a přezkoumatelně odůvodnil na stranách 9 až 11 rozhodnutí o odvolání. Zdejší soud se s jeho názorem ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Výslech pana B. nemohl přispět k objasnění věci, neboť z žádných stěžovatelem předložených listin nevyplývalo, že tato osoba by se jakkoliv podílela na zprostředkování obchodů a dodání zboží na Kypr. Z protokolů o předání zboží plyne, že tohoto se účastnil pan Gehlfuss, nikoliv pan B. Co se pak týče návrhu na provedení výsledku paní T., odkazuje zdejší soud na výše uvedené a doplňuje, že z protokolů o předání nelze určit, že by se tato osoba předání účastnila. Protokoly jsou označeny nečitelnou parafou bez uvedení jména podepisujícího. V protokolech není uvedeno, že by zboží přebíral zmocněnec společnosti TUTTEQUELLE, za kterého byla paní T. oprávněna jednat. Zmínit lze i fakt, že stěžovatel nepředložil žádné relevantní důkazní prostředky stran zapojení uvedených osob do přepravy a dodání zboží v rámci řízení o žalobě ani v rámci řízení o kasační stížnosti, a to i přes skutečnost, že jak žalovaný, tak krajský soud předmětné výsledky označili za nepodstatné z důvodu absence vztahu daných osob k přepravě a dodání zboží. Nejvyššímu správnímu soudu nadto není zřejmé, jak by výpovědi paní T. a pana B. mohly vyvrátit veškeré existující pochybnosti správce daně tvořené komplexem provázaných skutečností (společnost TUTTEQUELLE nevykázala přijetí vozů Ferrari ve svých daňových přiznáních, v době dodání Ferrari 2 a přívěsu tato společnost nebyla registrována k dani z přidané hodnoty, stěžovatel nepředložil žádný doklad týkající se přepravy zboží atp.). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem a žalovaným i v tom, že návrhy na provedení svědeckých výpovědí lze považovat za účelové kroky vedoucí pouze k protahování daňového řízení. Jak zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, není povinností správního orgánu vyhovět návrhu účastníka řízení na výslech svědka, pokud „*se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení*“. V průběhu nyní přezkoumávaného daňového řízení lze nalézt indicie svědčící o účelovosti postupu stěžovatele.

pokračování

Ačkoliv byl totiž stěžovatel již v řízení v prvním stupni opakovaně vyzván k doložení svých tvrzení, nenavrhl výslech daných osob, dokonce ani netvrdil jejich jakékoliv zapojení do dodání vozů a přívěsu. Takto nepostupoval ani v rámci odvolání. Návrh na výslech svědků vznesl až v rámci svého vyjádření ke skutečnostem zjištěným v odvolacím řízení, tj. v samotné konečné fázi daňového řízení. Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že krajský soud nepřipustně zvýhodnil některé důkazní prostředky na úkor jiných. Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným krajským soudem, resp. správními orgány, jejichž závěry krajský soud převzal a dále rozvedl, plně ztotožňuje.

[21] Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a správními orgány dospěl k závěru, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno, co se týče podmínky faktického dodání zboží do jiného členského státu dle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Orgány finanční správy postupovaly správně, když předmětná plnění posoudily jako tuzemská zdanitelná plnění s povinností přiznat daň na výstupu (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195: „*Nebyla-li prokázána podstata plnění jako plnění intrakomunitárního a přitom k dodání došlo, bylo správně posouzeno jako tuzemské zdanitelné plnění zatížené daní na výstupu.*“). Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s právním názorem stěžovatele. Tento nemá oporu v právní úpravě ani v judikatuře. Podrobněji odkazuje zdejší soud na rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, jejichž závěry považuje za správné, a jako takové je i přebírá.

[22] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[23] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu